

Nejspíš mi to všechno splývá, určitě jsem někdy s Annou lezla v noci po horách, to už ale bude nějakou tu chvilku zpátky, určitě víc jak jednu noc a odpoledne. Hodí se to i k těm ostatním nesmyslným výjevům co mám. Co si teď pomůžu s iluzí budovy bavorské lékárny, kde jsem si před patnácti lety koupila zubní kartáček? Co chce ta černo-bílá kočka, kterou můj učitel na základní škole nakopl před očima celé třídy? Představuje vzpomínka na nepřehledně označený úsek dálnice nějaký skrytý smysl, který už prostě jen nedokážu rozpoznat? Možná, že se okolo mě můj život už delší dobu jen promítá jako nějaké uspořádané a kinematograficky hodnotné ztvárnění, ale já už teď nemám dost intelektu na to, abych dál sledovala film.

Mohlo se to seběhnout hůř. Alespoň jsem se nepokusila podělit se o můj proviant s nepřítomnou Annou. Bylo by to o to těžší, strčit ty čtyři české sušenky do kapes Aniny bundy, a ne do mých. Ne, tady se mi prolínají dvě myšlenky, což je za těchto okolností nejspíš v pořádku a není to důvod k dalším obavám. Musím jen rozdělit správné myšlenky od těch špatných, tak jako ty sněhové vločky od pírek. Aniny kapsy jsou teď moje kapsy. Jsou možná nedobytné – později budu muset sdělit výrobci mé připomínky k zipům – ale jsou to moje kapsy a moje sušenky. **S nikým se o ně nemusím dělit.**